

Dagmar Havlíčková Knobová

kreslířka, básnířka, textilní výtvarnice

21. 4. 1961 narozena ve Šternberku

1977–1980 SUPŠ v Brně, prof. Dalibor Chatrný a Ivan Chatrný

1983 konvertuje ke katolické víře

1985 sňatek s Jiřím Aloisem Havlíčkem (1948–1997)

2000 navštěvuje přednášky na Cyrilometodějské fakultě v Olomouci

2002–2007 studuje na Pravoslavné teologické škole v Prešově

od roku 2011 kustodka v Muzeu umění Olomouc

vystavuje od roku 1981

autorské knihy:

Ježíšova modlitba, Olomouc, 2007

Kresby-básně, Olomouc, 2009

mobil: 732 221 224

adresa: Fischerova 32, 779 00 Olomouc

e-mail: dagmarhavlickova@email.cz

www.dagmar-havlickova.estranky.cz

www.galerie-sumperk.cz

PF 2019

DAGMAR HAVLÍČKOVÁ

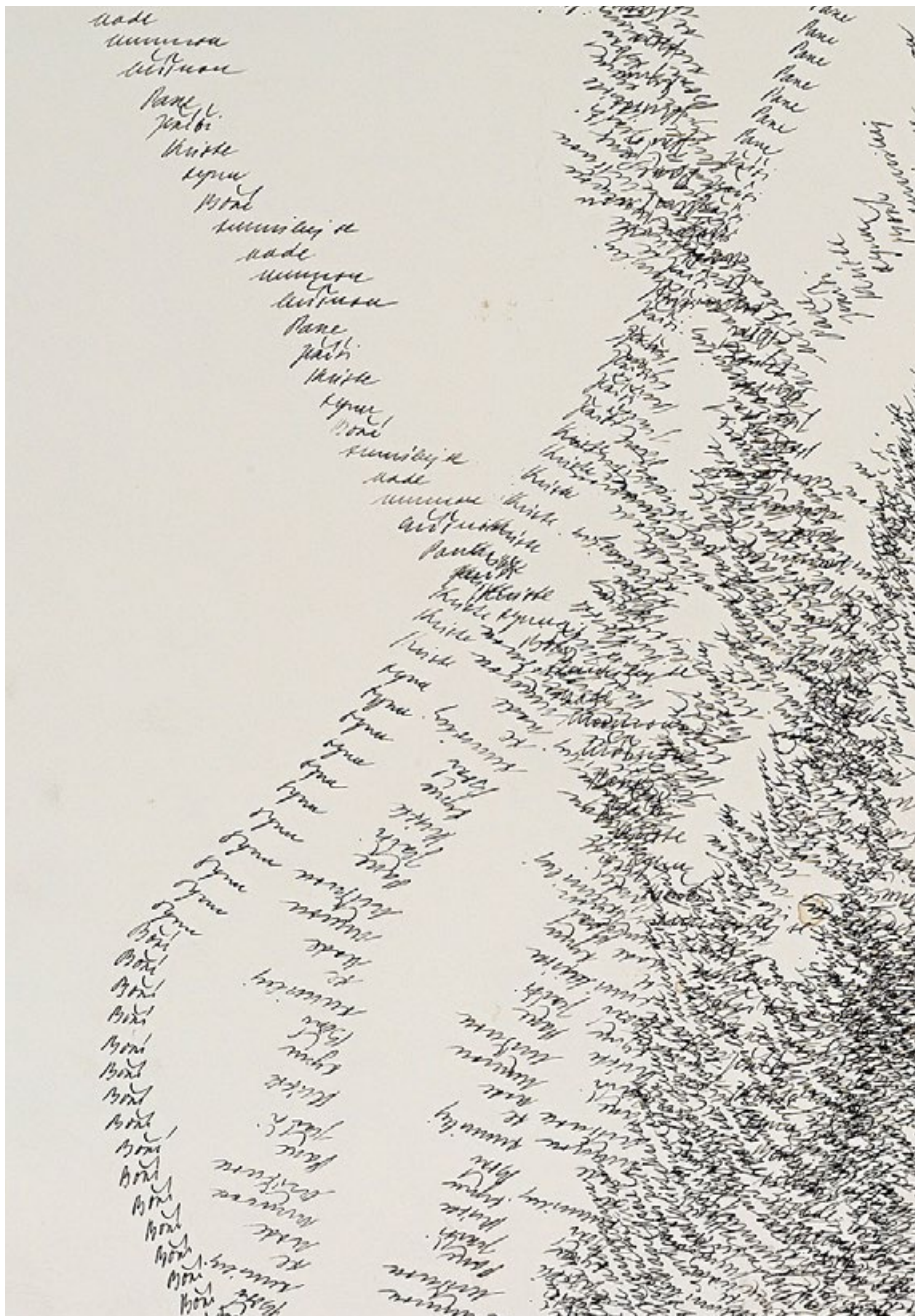
PSANÉ KRESBY / MODLITBY

6. 3. – 31. 3. 2019

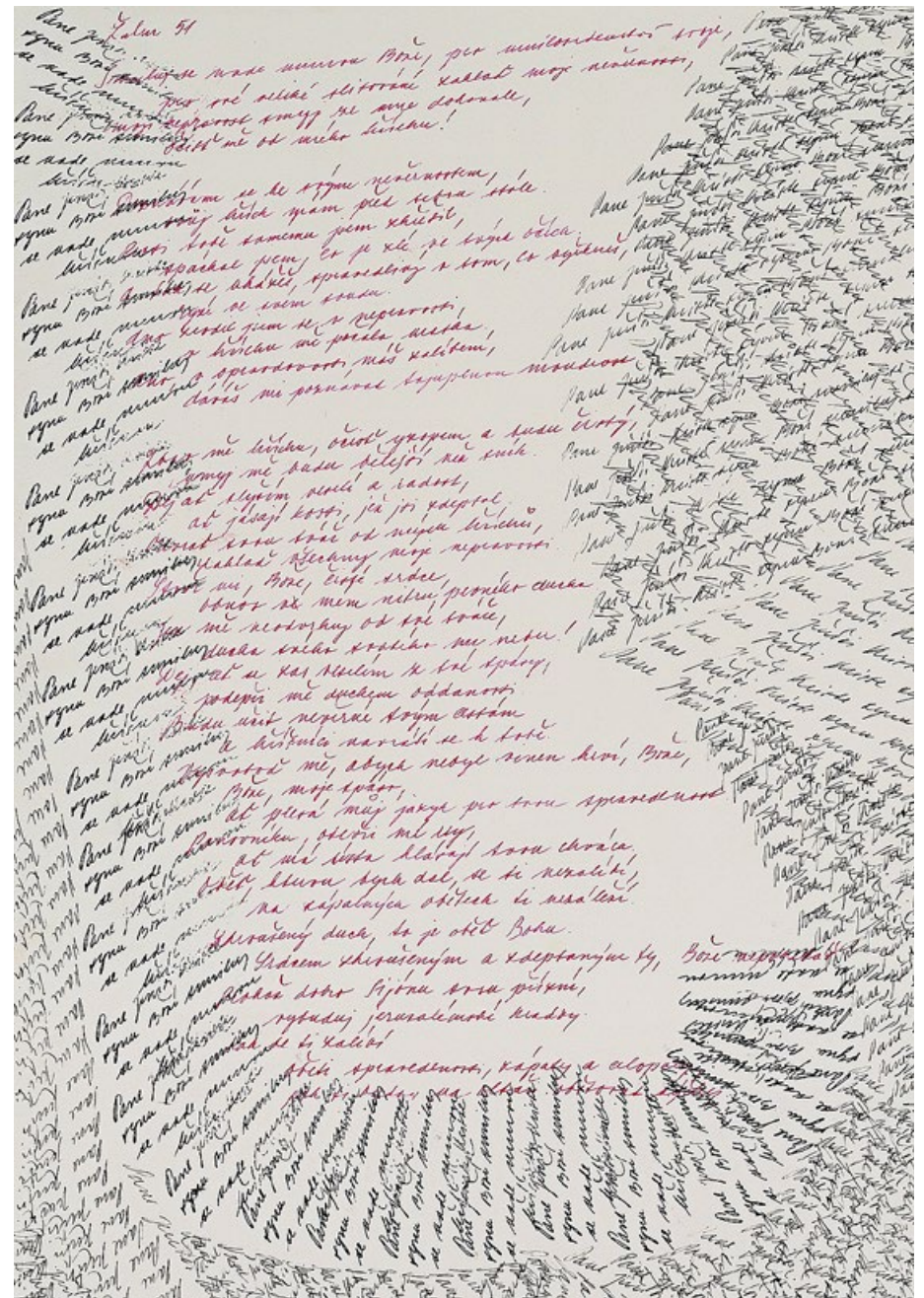
GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 6. BŘEZNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

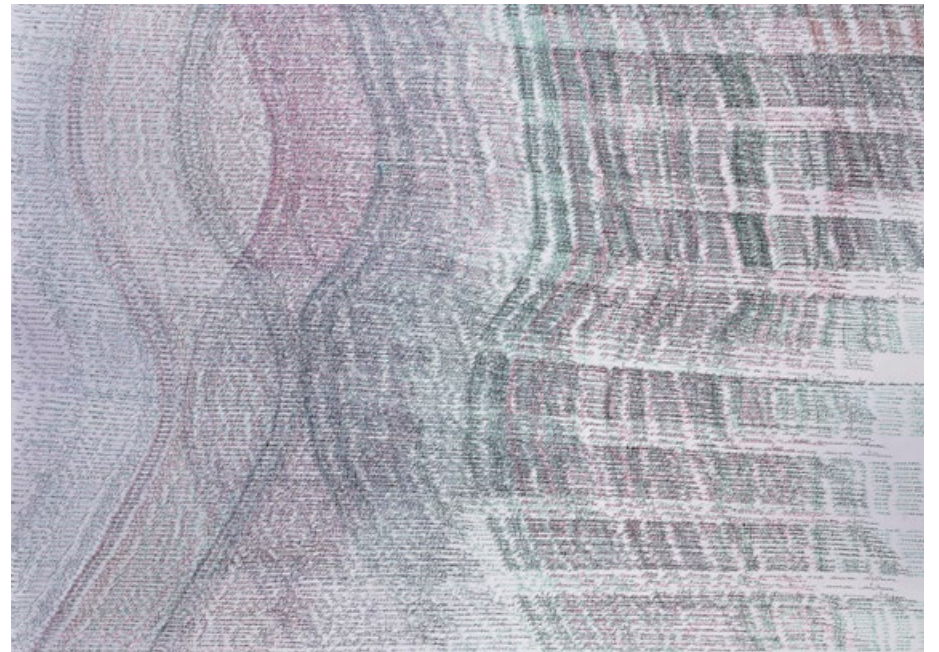
„Pane Ježíši Kriste synu Boží smiluj se nade mnou hříšnou“, 2005 (výřez)

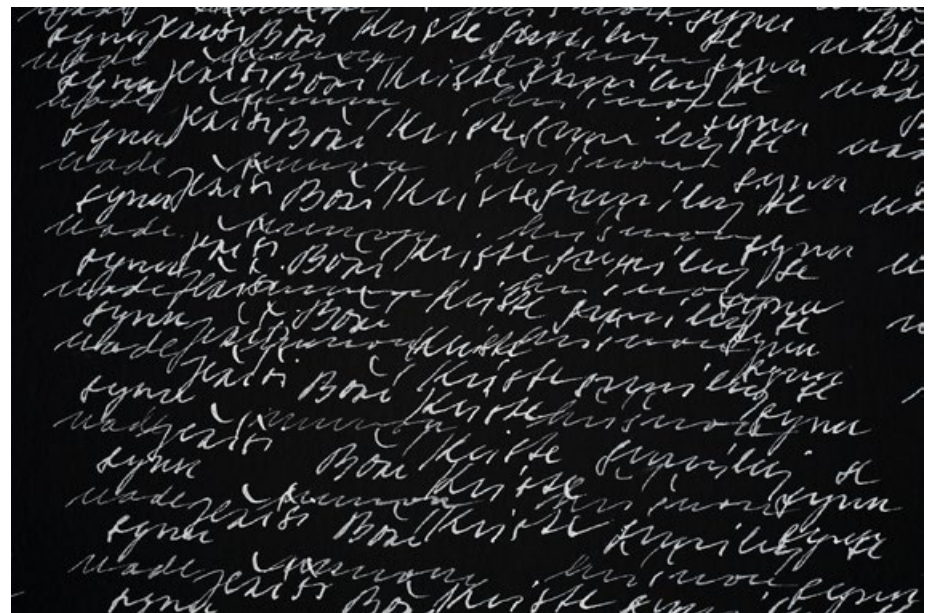
Žalm 51, 2005 (výřez)

2009

2010

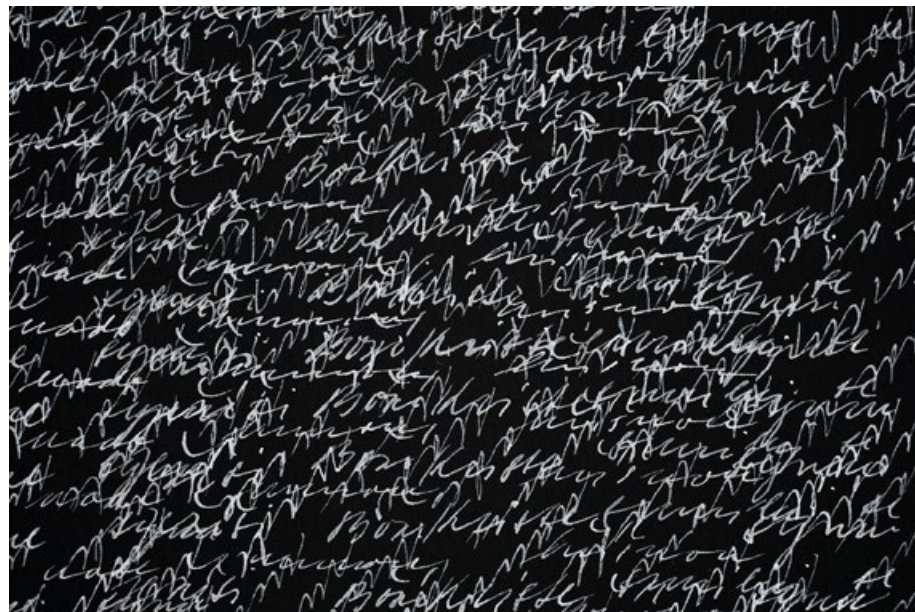
2006

Dagmar Havlíčková své kresby píše. Řadí slova ve sloupcích, vrství je a přepisuje přes sebe. Rozkládá je volně po ploše i do protínajících se kružnic a vlnovek ornamentů, jejich členěním podobných tkaninám koberců. Strídá černou s barevnou tuší, s rozmyslem a jindy náhodně jí pokrývá i vícemetrové plochy papíru. Píše až několik hodin denně, po řadu týdnů i měsíců na jednom archu. Cituje žalmy nebo si naléhavě znovu a znovu opakuje prosebná slova. Její nekonečné psaní podobá se tak modlitbě růžence. Zrnko po zrnku noří se hlouběji do své mantry, do pokorné meditace a do jejího ticha. Snad kaje se jako řeholnice, sama za sebe, za své blízké, za všechny... a vyprošuje i nám odpuštění? Nekončící kresbou vtěleného slova potkává se s Václavem Stratilem, který tak ale měří čas, s Inge Koskovou, která v jemné kresbě nachází podobné usmíření a svou radost z uvolnění těla i mysli předává dál, spjata v plné jednotě s přírodou vně i v sobě samé.

Zásadní vliv mělo na Dagmaru Knobovou setkání na studiích v Brně s Ivanem, ale hlavně s Daliborem Chatrným. Pozdější manželství s Jiřím Aloisem Havlíčkem (1948-97) bylo přínosné i svazující. Patřili k olomouckému undergroundu a zabývali se vším dostupným: mytologií, kosmologií a mystikou, filosofií i vírou v různých podobách, fyzikou i metafyzikou barev, jógou i astronomií. To vše ji naplňovalo, ale i omezovalo, a až teprve odpoutání se od něho jí otevřelo vlastní, vyhraněnou cestu.

Rozhodující pro ni byla konverze ke katolictví a následně i studium pravoslaví... a právě tam: v jeho Ikonách našla i svůj „živopis“. V něm zrodily se její dnešní kresby, utkané z vláken husté sítě slov a doslova psané krom latinky někde i v azbuce. Dává jim tak jiný a jedinečný rozměr. Nezobrazuje, a přece oslovuje silným sdělením. Slovy modliteb a žalmů i vlastním úsporným slovem básničky pevně váže ryzí formu s obsahem, ve své niterné výpovědi s nikým nezaměnitelná...

Miroslav Koval

2006

